Koncertprogram

Sats fra Jagten på Sjælefred	*M.B. Borup, Opus 7 (2024)*
Tre Duetter	*R. Schumann, Opus 43 (1840)*
Fællessalme - (Eksempelvis *Tit er jeg glad)*	
Til Skoven	*F. Matthison-Hansen, (før 1909)*
Ich grolle nicht	*Schumann, Opus 48 no. 7 (1840)*
Vieni a me	*G. Verdi, (1857)*
Fællessalme - (Eksempelvis *Tunge, mørke Natteskyer)*	
Herr, nun lässest du deinen Diener	*H. Schütz, SWV 352 (1647)*
Ah! Chi sa quale	*G. Donizetti, (1842)*

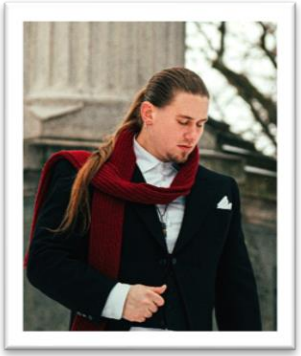

Andreas Ollikainen (f. 1991) er uddannet sanger fra Sjællands Kirkemusikskole (2023) og studerer for nuværende efteruddannelse ved Bente Hogrefe.
Som en milesten i sin professionelle karriere havde Andreas Ollikainen i 2023 sin hovedrolledebut som Ralph Rackstraw i Arthur Sullivans *H.M.S. Pinafore.*
Udover solosang udmærker Andreas Ollikainen sig ved at være aktiv korist flere steder i det københavnske musikmiljø.
Andreas Ollikainen er desuden tidligere privatist hos Jan Lund.

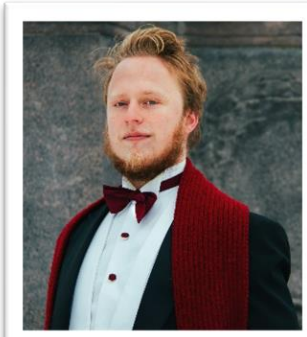

Martin Brejl Borup (f. 2003) er sanger, cellist og komponist. Efter sin afgangskoncert (2023) fra MGK Fyn på Cello, hvortil hans Opus 3 blev uropført, har han taget rundt i landet med både sine kompositioner, såvel som med sit sang og spil.
For nuværende studerer han sang som privatist under Anne Margrethe Dahl, samt under Rasmus Tofte-Hansen gennem hans sangeruddannelsesforløb ved Løgumkloster Kirkemusikskole, afd. Odense.

Medvirkende til hans meget alsidige karakter, studerer han desuden Filosofi på SDU.

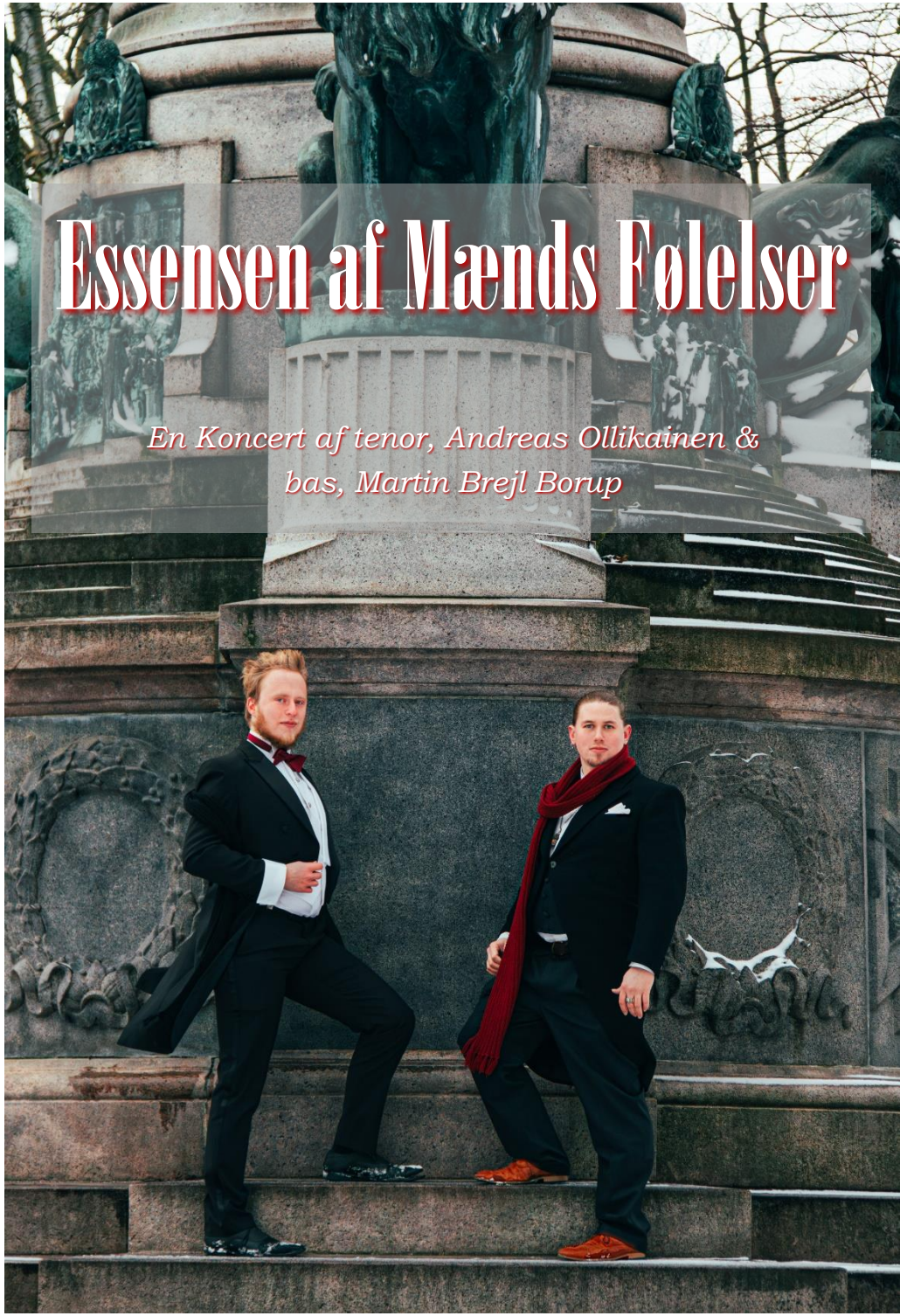

Essensen af Mænds Følelser

En Koncert af tenor, Andreas Ollikainen &
bas, Martin Brejl Borup

”Kærligheden er gået bort / så ingen fugl længere vil synge.
Kærligheden vender vel tilbage / i det kære, kommende år”

Kompositioner har gennem tiden vist mængdevis forskellige facetter af mænds følelser. I aften vil I blive præsenteret for et uddrag af disse.

Citatet øverst er fra koncertens 2. stykke, Tre Duetter af Schumann, op. 43 (1840). Disse tre duetter står som et indblik i tre forskellige facetter af kærlighed. Første sats hvor man drømmer sig væk til kærligheden som den kunne være, anden sats med sine refleksioner om forgangen kærlighed, samt tredje sats, der beretter en scene om uopnået kærlighed.

Forinden blev I introduceret til en sats fra Borups *Jagten på Sjælefred*. Konteksten for denne sats er, at fortællerens liv er blevet som vinter, hvilket får hans kærlighedsblomst til at visne. Denne vinter fremkommer, efter fortælleren har stukket sig på en anden, forgiftende blomst, hvilken han opsøgte i fraværet af kærlighedsblomsten. Således er dette stykke mærket med dyb og inderlig fortvivlelse - både for dén skæbne man har udsat andre for gennem egne handlinger, men også fortvivlelse mod sig selv, når man ikke længere kan regne med sin egen styrke, i hvad der gælder om at holde sig ved modet når man skal kæmpe for sin ønskede fremtid.

Imod første del af koncertens tema omkring håndteringen af kærlighed, handler anden del om resultatet af følelser. *Til Skoven* farver en smuk skovscene, der i slutningen viser sig at være stedet hvor ”lønlig Elskov [har] drømt sin bedste Sommerdrøm”. Udover i sig selv at symbolisere skønheden ved en sådan lønlig Elskov, sætter *Til Skoven* også baghistorien for koncertens næste værk. En lønlig elskov skal vel kun holdes hemmelig, enten på grund af utroskab eller på grund af udeblivelsen af forpligtelse. Således vil vel enten en udestående partner, eller dén part i den lønlige elskov, til hvem den anden- ikke ønsker at forpligte sig, komme til at brænde sig ved kærligheden. Netop dette omhandler *Ich grolle nicht*. Gennem denne korte, syvende sats fra Schumanns *Dichterliebe* (1840) bliver vi præsenteret for en fortæller, og hans forsøg på at overbevise sigselv om, at han ikke bærer nag, på trods af at have oplevet hvor ussel sin elskede er, samt at have set ”slangen, som fortærer [hendes] hjerte”.

Til denne koncertdel om resultatet af følelser hører også Verdis *Vieni a me* (1857). Dette er fra anden scene af anden akt af operaen *Simon Boccanegra*. Operaen handler om titelrollens politiske og personlige intriger mens han går fra ex-pirat til doge i 1400-tallets Genova. At blive doge ønsker Boccanegra oprindeligt kun, for at kunne overbevise aristokraten Jacopo Fiesco om at måtte giftes med Fiescos datter, Maria. Denne koncerts følelsesladede sats kommer, når tenoren Boccanegra og bassen Fiesco mod operaens ende, når de til stor, dramatisk forløsning for første gang tilgiver og erkender hinanden for al den dårligdom, der gennem deres liv er hændt dem. Al dårligdom, som vel at mærke kun er kommet grundet Boccanegras forelskelse i Maria.

I koncertens tredje del undersøger vi det større ved kærlighed. Vi undersøger både den større, og bredere kærlighed, som kommer i erkendelsen af verdens og livets skønhed. Denne kærlighed leder til en lovprisning af gud, som vi hører den i Schütz’ *Herr, nun lässest du deinen Diener* (1647). Vi synger slutteligt om en dybt forelsket Carlo, der tilspørger en faderen, Antonio, om datteren Lindas hånd. Denne scene er fra Donizettis *Linda di Camounix* (1842), og mærker sig ikke blot ved forespørgslen om giftermål. Antonio har nemlig været stærkt imod Lindas og Carlos ægteskab, fordi Antonio hellere vil have, at Linda gifter sig med rige Marquis. Gennem operaen indser Antonio dog, at der i livet er mere end penge. Han indser Lindas og Carlos kærlighed, som symbolet på datterens egne livsvalg, og desuden som symbolet på et fremtidigt vellevet liv. Grundet denne erkendelse, ender denne koncerts sats med, at Antonio indvilliger i Lindas og Carlos ægteskab.

Hvor passende, at denne koncert om mænds følelser kunne slutte lykkeligt, med et eksempel på at have nået kærligheden til sidst!

God fornøjelse!